EMPAR I EL MÓN DE LES FALLES

Hi havia una vegada una xiqueta nascuda al Cabanyal que es deia Empar. Des de que ella va nàixer era fallera d'una comissió de l'Agrupació del Marítim i eixia en la Setmana Santa Marinera, les dos festes del Marítim on vivia tota la seua família.

Un dia, mentre se vestia de fallera li va dir a la seua mare que volia ser fallera major infantil i la seua mare molt feliç li va dir que sí, però que com encara era molt xicoteta es tenia que esperar un temps.

Passat els anys, quan Empar tenia 7 anys la seua mare li tenia preparada una sorpresa. Anaren al passeig marítim perquè cada cap de setmana a tota la família li agradava passejar pel barri, anar al port, jugar al parc prop de casa i si feia bon temps, anar a la platja. De sobte, mentre que estaven passejant es trobaren a un muntó de fent felicitant-la amb una pancarta que posava que era la fallera major infantil de la seua falla.

La xiqueta es va sorprendre molt inclús va plorar, estava molt feliç i orgullosa de començar una nova experiència.

La primera cosa que va fer Empar és anar a l'església de la Mare de Déu dels Àngels que estava de camí a sa casa per a vore el Crist de la seua confraria i també el Crist del Salvador que és el patró del Cabanyal per donar-li les gràcies per deixar-li complir el seu somni.

Molt prompte va tindre el seu primer acte coma fallera major que va ser la proclamació en el teatre Musical a la plaça del Rosari, altra església del Marítim molt bonica i històrica on Empar anava a estudiar la catequesis perquè a esta parròquia pertanyia la seua escola, en el Canyamelar i també perquè era el lloc on acabava l'enterro i la desfilada de Setmana Santa i com eixos dies, ara també estava plena de gent però vestits de fallers i no de vestes.

Empar portava per a este acte un vestit de fallera que havia sigut de la seua mare. Era de color blau cel del segle XIX amb arracades daurades de raïm.

Tota la gent la va rebre amb un somriure i molts aplaudiments. La xiqueta es va posar molt contenta i va estar molt orgullosa per portar el vestit de la seua mare i perquè tota la comissió l'havia rebut d'una manera molt agradable, a més també

estaven allí els seus veïns, les amigues de l'escola i molts germans de la seua confraria.

A partit d'eixe dia Empar va començar el seu conte particular, el que passa és que la seua comissió no tenia fallera major i ella era la que havia d'anar a tots els llocs. Això li agradà molt perquè a més el seu president infantil era el seu germà Jaume i el seu presi major era molt simpàtic i els ajudava en tot convertint-se en una persona molt important tot l'any.

Després d'un temps gaudint del seu regnat amb molts actes alguns organitzats per l'Agrupació del Marítim al barri on Empar es posava molt contenta per poder vore als seus veïns i amics en el carrer i passejar vestida de fallera pel barri perquè la gent la coneixia i tots la felicitaven, arribà el dia de la presentació.

Els seus pares, iaios, cosines, tios i fins i tot el seu besavi Pep estaven presents en eixe meravellós dia ple de sorpreses com la que va tindre quan estava a punt de pujar a l'escenari. Tots els llums estaven apagades i de sobte Empar va veure que posaven un vídeo en una pantalla gegant on eixia la seua família, i llocs importants de la ciutat com el micalet, la plaça de l'ajuntament, les torres de Serrans, la basílica de la Mare de Déu dels Desemparats però també el passeig marítim, les seues amigues de l'escola, el port i altres imatges dels carrers del Marítim per on passava ella des de xicoteta en les processons de la Setmana Santa Marinera. Eixia el seu barri del Marítim i la ciutat de València i la seua família i els seus amics. Quan acaba el vídeo Empar va pujar a l'escenari amb un vestís rosa pastís mentre tots l'aplaudien.

Un mes després va tindre lloc un acte molt bonic perquè era la presentació de totes les falles del Marítim, un acte entranyable que va viure Empar amb les seues noves amigues del sector. El seu mantenidor va parlar de la importància que era ser fallera major infantil i lo bonic que era ser fallera del Marítim. Empar s'ho va passar genial amb tota la família fallera del Marítim.

Poc a poc arribava la setmana fallera. Empar començava a no parar d'actes però a ella li agradava i ja no li feia mal pentinar-se encara que alguns dies podia anar amb el blusó com el dia de la Cridà. Empar va dinar a la seua falla amb els amics després des del Marítim anaren tots junts al pont de les Torres de Serrans. Empar va vore

pujada en una escala amb l'estendard com parlaven les falleres majors de València. Les falles ja estaven ací.

El dia 14 de març acabà l'escola i Empar amb un somriure es va acomiadar dels seus companys i companyes i de les professores que li desitjaven que s'ho passarà molt bé. Empar amb el seu germà anaren corrent a vore com plantaven la seua falla i començaren les festes de veritat. A Empar li pintaren la cara de fada perquè el lema de la seua falla era la màgia i al seu germà Jaume el disfressaren de mag. Disfressats anaren al Museu Princep Felip caminant amb la música des del Marítim per tota l'avinguda per a replegar el ninot.

Empar estava molt contenta perquè començava a viure la setmana fallera. El primer dia va ser molt feliç perquè la comissió anà a la seua casa a replegar-la i tots els veïns isqueren al balcó per a vore a ella i al seu germà i aplaudir-los i després perquè quan arribaren a la carpa els digueren que la falleta havia rebut el primer premi.

El dia de l'ofrena va ser altre dia que li feia molta il·lusió a Empar. Tots li deien que era un dia molt important i ella des de bon matí portava un gran somriure que no s'ho va llevar fins que va passar per la plaça de la Mare de Déu plena de flors. Empar estava radiant i darrere d'ella anava el seu germà de president i els seus pares portant una cistella de flor preciosa per a donar les gràcies a la Mare dels Desemparats per aconseguir que la seua filla fora fallera major infantil ja que a ells els feia molta alegria i a la seua mare a més molta emoció perquè ella de xicoteta també volia ser fallera major però no va poder ser i ara l'alegrava que fora la seua filla Empar.

Finalment arribà el dia de Sant Josep, al matí feren una missa en honor de Sant Josep en una església del Marítim amb altres falles del sector. Per la nit era la cremà de la falla però Empar estava molt contenta pel que havia viscut sent fallera major però al mateix temps estava trista perquè ja acabava el seu somni.

Quan cremaren la falla Empar sentia que les llàgrimes volien eixir-li però la tristor se li va passar de seguida perquè pensava que igual algun dia seria Fallera Major altra vegada també amb el seu germà de president i a més en el seu barri. El seu president, que ja era molt important per a ella i formava ja part de la seua família fallera per sempre, la va pujar al muscle per a pegar-li la volta a la falla mentre pel

cel es veien els castells de les altres falles del Marítim que també estaven cremant-se. El cel del barri estava molt bonic, per tots els carrers se sentia el soroll i es veia llum, semblava de dia i Empar feliç deia adéu al seu regnat.

Així acaba la bonica història d'Empar i el seu somni complit, ser fallera major infantil de la seua comissió i al seu barri, el millor de València perquè és l'únic que té prop la platja i la mar.

Signat: Ballarina 12